

Zini, sargā, copē!

ALDA direktoram Jānim Remesam piešķirts Zivju fonda atzinības raksts

Pagājušonedēļ *Auseklis* saņēma priecīgu ziņu no Zemkopības ministrijas par to, ka atbalstīts redakcijas ierosinājums ar Zivju fonda atzinības rakstu apbalvot Limbažu novada pašvaldības aģentūras ALDA direktoru Jāni Remesu. Tādu apbalvojumu pateicībā par ieguldījumu Latvijas zivju resursu saglabāšanā un zivsaimniecības nozares attīstībā piešķir kopš 2012. gada (ik gadu trim cilvēkiem valstī), un to var saņemt tikai vienreiz mūžā. Jānim šis brīdis ir pienācis pēc tieši 10 gadiem ALDA vadībā!

Domājam, ka par šo ziņu prieks būs daudziem. Pašvaldībai, arī aptuveni pusimts makšķerniekiem, kuri tiek aģentūras rīkotajās sacensībās, lai pārbaudītu savu prasmi un vietējo ezeru zivju bagātības. Uzgavilēt var arī kolēģi, citu ezeru

apsaimniekotāji, jo Jānis pelicis plecu, lai arī viņi savu ieceru īstenošanai saņemtu Zivju fonda atbalstu. Tāpat skolēni, ar kuriem kopā īstenoti dažādi projekti – koku stādīšana, ligzdu veidošana nārstošanai, arī čiekuru taka utt. Prieks noteikti ir atpūtniekiem, kuri siltajās vasaras dienās bauda ALDA apsaimniekotās Lielezera pludmales un takas piedāvājumu. Kā zināms, šogad jau sesto gadu pludmalē tika pacelts īpašais Zilais karogs. Un par to var pateikties Jāņa un viņa komandas darbam. ALDA piesaistījusi Zivju fonda un arī pašvaldības finansējumu, lai tīrītu kļūtu Vitrupe un Svētupē, nupat Donaviņas posms, tāpat Limbažu Mazezers, kurā šogad uzziedēja strūklaka.

Atzinības rakstā, ko Jānis vēl nav saņēmis (vien apliecinājumu par tā piešķir-

Noslēdzoties pirmajai licencētās vēdošanas sezonai Limbažu Lielezerā, Jānis Remess žurnālistiem sniedza paraugstundu vēdošanā

šanu), uzsvērts viņa darbs publisko ūdeņu apsaimniekošanā un zivju resursu saglabāšanā. Bet mums, žurnālistiem, jo tīkama ir uzslava viņam par ilgtspējīgas makšķerēšanas popularizēšanu sabiedrībā. Patiesībā arī galvenokārt tālab redakcija J. Remesu

kā labu sadarbības partneri ieteica Zivju fonda pateicībai. Starp citu, Jānim tagad ir laiks padomāt, ko viņš taustāmā balvā gribētu saņemt papildus ministrijas piešķirtajam atzinības rakstam. Tam atvēlēti 1298,70 eiro.

Pāles dīķis ar odziņu

Copi Pāles dīķi iecienījuši ne vien vietējie, bet arī tālākas apkārtnes makšķernieki. Par to, lai visiem pietiktu zivju un būtu vēlme te atkal atgriezties, jau 25 gadus gādā mednieku un makšķernieku klubs Pāle. Kā veicas ar ūdenskrātuves apsaimniekošanu, stāsta kluba biedrs **Dzintars KALNIŅŠ**, kurš rūpējas par dīķi.

Pāles dīķis ir mākslīgi veidota ūdenskrātuve uz Pērļupes. Tas darīts jau padomju laikos, 80. gadu sākumā, kad celta lopu ferma un bijis nepieciešams ūdens ganību laistīšanai. Uzbūvēts aizsprosts un aptuveni 30 ha platībā uzplūdināts dīķis. Dz. Kalniņš stāsta, ka mednieku un makšķernieku klubs *Pāle* ūdenskrātuvi no pagasta sāka nomāt 1995. gadā, bet jau pirms tam copes entuziasti tur laiduši zivis. Tiesa, kamēr dīķi neviens tā īsti nepieskatīja, zemledus makšķernieki ar ūdām vilkuši ārā vienu līdaku pēc otras. Tāpēc arī izlēmts dīķi ņemt nomā, un nu šie jautājumi sakārtoties. Dz. Kalniņam kārtību uzraudzīt palīdz kolēģis Oskars Bērziņš. Laiku pa laikam gan atklājas, ka kāds negodprātīgs makšķernieks ieliek tīklus, tomēr lielākoties viss ir kārtībā.

Dīķī ir liela zivju sugu daudzveidība, tajā mīt līdakas, karpas, līņi, zandarti, asari, raudas, plauži, bijuši arī zuši. Par tiem Dz. Kalniņš saka – pirms kāda laika ielaiduši aptuveni pustūkstoši zušu mazuļu, tomēr nu tie pazuduši. Iespējams, sasniedzot vairošanās vecumu, tie aizceļojuši uz plašākiem ūdeņiem. Izmantojot pārtēci uz aizsprosta, var nokļūt Svētupē, un tālāk jau ceļš uz jūru vaļā. Par zivju resursu papildināšanu apsaimniekotāji gādā ik gadu. – *Zivis pārkam gan tepat no vietējiem apkārtnes dīķu īpašniekiem, gan esam veduši no zivju audzētavas «Dole», kas ir Salaspils pusē. Zandartus no turienes ņemām pagājušajā rudenī. Latgalē no viena audzētāja 85 kg balto amūru nopirkām. Tos arī šogad vēl vajadzētu, jo šis zivis izēd nezāles, palīdz dīķim neaizaugt. Ar jau ielaistajiem*

Pālelim Dzintaram Kalniņam makšķerēšana ir sirdij tīkams laika pavadīšanas veids

uz visu šo platību tomēr ir par maz. Amūri gan esot diezgan dārgs prieks – apmēram kilogramu smagas zivis maksā pat 12 eiro gabalā, mazās ir krietni lētākas, tomēr tad ir risks, ka tās var kļūt par medījumu līdakām.

Zivju resursu atjaunošanai, arī citiem apsaimniekošanas darbiem ik gadu tiek ieguldīts teju tūkstotis eiro. Līdzekļus iegūst gan no kluba biedru naudām, gan pārdotajām makšķerēšanas licencēm. Pie dīķa izbūvētas vairākas laipas, makšķerniekiem nomai tiek piedāvātas piecas laivas. Šī hobija cienītāji uz Pāli brauc no samērā plašas apkārtnes, daži no viņiem atgriežas atkal un atkal. – *Atbraucēji stāsta citiem, kā te gājis, kas noķerts, tāpēc jālaiž zivis iekšā, lai ir interese pie mums braukt. Pie šī gada ievērojamākajiem lomiem pieskaitāma 11 kg smaga līdaka, noķertas arī 7 kg un 5 kg smagas plēsējas. Tāpat vilktas palielas karpas – smagākā svērusi aptuveni 9 kg.*

Arī pašam Dz. Kalniņam cope ir sirdij tīkams laika pavadīšanas veids. – *Es tā mierīgi un atpūšoties ar pludņmakšķeri sēžu. Kāds kaut ko ūdenī pakustina... Interesanti. Ar spīningu gan ne, man nepatīk, ka visu laiku jāmetā, tāpēc uz karpām neeju. Tas jaunākiem domāts. Ir, kas atbrauc piektdienas vakarā un tad sēž līdz svētdie-*

Pāles ūdenskrātuve ir interesanta un pievilcīga ar savu mežonīgo dabu.

Ūdenskrātuves ZR galā izveidots apmēram 200 m garš dambis ar slūžām, pa kurām Pērļupe turpina savu tecējumu. Pati ūdenskrātuve ir aptuveni 1,6 km gara, tās lielākais platums Z daļā ir apmēram 0,3 km. Ūdenskrātuves platība ir 32 ha, vidējais dziļums – 2,6 m, maksimālais – 4,6 m. Gultne smilšaina, vietām dūņaina, krasti stāvi, apauguši ar kokiem un krūmiem.

Daina Čakste «Limbažu novada ezeri»

nai. Manos gados tas vairs nav pieņemami. Šeit sarunbiedrs pārsteidz, sakot, ka viņam rit jau 92. dzīves gads. Tomēr mājās sēdēt negribas, turklāt pirms diviem gadiem mūžībā devusies dzīvesbiedre, tāpēc jāmeklē sev nodarbe. Dienā, kad tikāmies, Kalniņa kungam līdzī paņemta lāpsta – racis pie dīķa augošos latvāņus. Viņš arī rāda, ka apkārtnes apzaļumošanas labad stādītie bērziņi nīkuļo, iespējams, sauso vasaru dēļ. Nu būšot jāmeklē jauni stādi.

Apsaimniekotāji gādā arī par dīķa tīrīšanu, tomēr tas aizaug diezgan strauji. Dz. Kalniņš spriež, ka pie vainas apkārtnes intensīvā lauksaimniecība, kas nozīmē dažādu ķīmiju nokļūšanu ūdeņos. Pirms kāda laika cīnījušies ar netālu esošu liellopu fermu, no kuras dīķī nonākuši neattīrīti notekūdeņi. Turklāt Pāles dīķis reljefa dēļ ir viszemāk esošā tuvējās apkārtnes ūdenskrātuve. – *Kad augstāk esošajos dīķos*

regulē ūdens līmeni, visas viņu dūņas un netīrumi nonāk pie mums. Atceros, pirms gadiem četriem, kad Greiļu dīķī plūdu laikā pārrāva dambi, arī te viss bija pārplūdis, ūdens bija mālains. Tas viss ietekmē.

Pāles dīķa īpašā odziņa ir ūdenī augošais ozols. Koks, protams, nokaltis, tomēr joprojām stāv stalti. – *Kad gatavojās dīķa uzplūdināšanai, izzāģēja kokus, tomēr ne visu aizvāca. Joprojām te guļ daudz siekstu, makšķeres nereti aizķeras. Bet ar ozolu ir tā: jau kolhoza laikos lika mežsargam koku apzāģēt, un tad viņš divas zāģa ķēdes sabojāja. Tikai dažus zarus dabūja nost un atteicās šo darbu turpināt. Ozols regulāri tiek iemūžināts fotogrāfijās, bet nereti kaitina makšķerniekus, jo zarus iepinas vizuļi, paliek karājoties makšķeres.*

Turpinājums – 10. lpp.

Sākums – 9. lpp.

Par makšķerēšanu varēs uzzināt vienuviet

Salacgrīvas novada tūrisma informācijas centrs (TIC) šobrīd gatavo mājaslapu, kurā vienuviet būs pieejama visa informācija par vēžošanu un makšķerēšanu Salacā un Svētupē. TIC vadītāja Kristiāna Kauliņa pastāstīja, ka ierosme nākusi no makšķernieku kluba *Salackrasti*, kam pašvaldība uzticējusi Salacas apsaimniekošanu. Lapā varēs atrast saistošos noteikumus, upju kartes, informāciju par licenču iegādi u.c. TIC to papildinās ar norādēm, kur atrast atpūtas vietas dabā un citām iespējām, kas varētu būt interesanti novadā iebraukušajiem makšķerniekiem.

Lašveidīgo un maliķu kustība Salacā un citās upēs minimāla

Jau no septembra vidus Vidzemes piejūras upēs Salacā, Agē un mazupītēs sākušies reidi lašveidīgo nārsta sargāšanai. Valsts vides dienesta Vidzemes reģionālās vides pārvaldes vecākais inspektors Jānis Brants stāsta, ka reidos labprāt iesaistās gan Vidzemes zvejnieku biedrības, gan makšķernieku kluba *Salackrasti* un arī Svētupes aizsardzības biedrības vīri. Tiesa, šobrīd gan ir tāds kā klusums pirms vētras. Nav skaidras informācijas, kā šobrīd ir ar lašveidīgo nārstu, bet pēc mazajās upītēs novērotā var secināt, ka tas vēl nav sācies. Novēroti vien atsevišķi nārstošanas gadījumi. Tam arī ir izskaidrojams, jo ūdens temperatūra ir 7–8 grādi, kas masveida nārstošanai ir par siltu. Diemžēl nav varēts iegūt arī cerēto aktuālo informāciju no vasarā Salacā institūta *BIOR* uzstādītā lašu skaitītāja, kas esot dabas sapostīts. J. Brants neņemtas to īpaši komentēt, vien bilst, ka acīmredzot *pariktei* nav izvēlēta atbilstoša vieta.

Nārsta nav, un arī maliķi vēl tādi mazaktīvi. Tiesa, daži, varētu teikt, pat anekdotiski gadījumi jau piedzīvoti. Divreiz Salacas tuvumā teju pusnaktī ūdensnecauraidīgā tērpā satikts... sēņotājs. (Akurāt tas pats vīrs, kurš, šādi tērpts, pie Salacas sēņojis arī citugad.) Lai arī reida dalībnieki netālu Salacā uzgāja ielikts t.s. *televizorus* nēģu ķeršanai, tos sasaistīt ar sēņotāju nav varēts. Savukārt pie Aģes no rīta ap 5–6 var satikt sportistu gumijas zābakos. – “*Maliķi*”, kuri trīs četras reizes pieķerti, mācās no savām kļūdām, ir kļuvuši gudrāki, – secināja inspektors.

Tomēr daži nelikumīgās zvejas rīki ir izņemti – Salacā jau pieminētie *televizori*, arī viens tīkls, Agē trīs nēģu murdiņi. Visi tukši, acīmredzot neilgi pirms reidotāju ierašanās ielikti. Dārgāks zaudējums bijis jāpiedzīvo kādam spinningotājam no Rīgas – bēgdam no kontrolētājiem, viņš pametis savus aptuveni 700 eiro vērtos makšķerēšanas rīkus un arī somu ar 8,5 kg smago lašu mammu. Pansionāta *Sprīdīši* iemītniekiem līdz ar to tika pirmās šīrudens lašmaizītes. Bet izrādījās, ka pazīstamais *maliķis* nav nekāds nabags, pēc pāris nedēļām viņš atkal bija pie Salacas. – *Nepadarīta darba sakjūta*, – teic J. Brants, komentējot to, ka nelikumīgo copētāju notvert neizdevās.

Bet vēl jau īstais nārsta laiks ir priekšā!

Mūspuses pašvaldības aktīvas Zivju fonda projektu konkursos

Dažādas tehnoloģijas, kas atvieglo ikdienas dzīvi, strauji kļūst arvien jaudīgākas un modernākas. Tās savā darbā arvien aktīvāk izmanto arī ūdeņu apsaimniekotāji un zivju resursu sargātāji. Viņi meklē iespējas piesaistīt līdzekļus tehniskā nodrošinājuma iegādei, lai veiksmīgāk uzraudzītu ūdeņus un zivju resursus.

Zivju fonda padomes vadītājs, Zemkopības ministrijas Zivsaimniecības departamenta direktors Normunds Riekstiņš atgādina – projektus par zivju resursu sargāšanu fondā drīkst iesniegt tikai pašvaldības un valsts institūcijas, kuru kompetencē ir to darīt, piemēram, Dabas aizsardzības pārvalde, Valsts vides dienests. Biedrības Zivju fondā var iesniegt tikai pieprasījumus par sabiedrības informēšanas, starptautiskās sadarbības projektiem, kā arī par zivju ielaišanu, ja vien attiecīgā pašvaldība ar to noslēgusi līgumu par kādas ūdenstilpes apsaimniekošanu.

N. Riekstiņš vērtē, ka pašvaldību aktivitāte, vēlme apsaimniekot ūdeņus savā teritorijā un tos uzraudzīt Latvijas dažādās vietās ir atšķirīga. Ir patiesi aktīvas pašvaldības, kas regulāri raksta un iesniedz projektus visās Zivju fonda projektu kārtās, lai kaut ko papildus attīstītu, uzlabotu, arī pilnveidotu aprikojumu uzraudzībai. Skatoties, kādu tehnisko nodrošinājumu zivju resursu sargāšanai tās vēlas ar fonda atbalstu iegādāties, redzams, ka interese ir gan par vienkāršākām lietām (laiva, tās motors, tad pickabe pārvadāšanai), gan modernākām tehnoloģijām, piemēram, nakts redzamības binokļiem, kamerām, arī droniem.

Mūspuses novadi N. Riekstiņa vērtējumā ir ļoti aktīvi projektu konkursu dalībnieki. – *Limbažu un Salacgrīvas novada pašvaldības jau ir ar pieredzi fonda projektu konkursos gan par kontroles aprikojuma iegādi, gan zivju resursu atražošanu. Tāpat upju tīrīšanu, lai uzlabotu zivīm nārsta migrāciju, arī par sabiedrības informēšanu un izglītošanu. Alojās novadam ir mazāka pieredze, bet tagad viņi izsaka jaunas idejas, uzsāk projektus, startē konkursos, saņem finansējumu un arī īsteno iecerēto*, – teic Zivju fonda padomes vadītājs. Viņš secina – pašvaldības, kuras saprot, ka ūdeņi ir vērtība gan no tūrisma, gan citiem viedokļiem, cenšas atrast līdzekļus, ko tajos ieguldīt. Zivju fonda piedāvātais atbalsts ir viena iespēja. Tāpat var meklēt līdzfinansējumu arī Eiropas fondos.

Limbažu novada pašvaldības aģentūras ALDA direktors Jānis Remess novērtē iespēju startēt Zivju fonda projektu konkursos, lai iegūtu atbalstu zivju resursu sargāšanai vajadzīgā tehniskā nodrošinājuma

Stationārā novērošanas kamera pie Lādes ezera

iegādē. Aģentūra ar fonda atbalstu iegādājusies gan mazākas, gan lielākas tehniskas iekārtas pašvaldības ūdeņu un zivju resursu sargāšanai un izmantošanai Lādes un Katvaru ezera apsaimniekošanas biedrībām. Nesenākais tehniskās bāzes papildinājums ir šogad ar Zivju fonda atbalstu iegādātās un pie Limbažu Lielezera un Dūņezera, kā arī Lādes ezera uzstādītās stacionārās novērošanas kameras, ar ko var pārredzēt ļoti plašu teritoriju un vēlamu pietuvināt. Šīs kameras nofilmēto arī ieraksta, turklāt ar speciālu aplikāciju tām var pieslēgties arī no mobilā telefona. Uzfilmētais materiāls tiešsaistē pieejams ne vien pašvaldības aģentūrai ALDA, bet arī novada pašvaldības policijai. – *Šīs kameras ļoti atvieglo ezeru uzraudzību. Man šķiet, pēdējā laikā visi apsaimniekotāji tādas uzstāda*, – teic J. Remess. Pagaidām neviens pārkāpums ar to palīdzību nav konstatēts. Pirms pāris nedēļām Lielezerā mototrases pusē gan atrasts un izvilks nelegāli ielikts tīkls, kurā bija pāris zandartu un citas zivis, bet tai laikā kamera bijusi pagriezta uz citu pusi un nelikumību nav iemūžinājusi. Tīklu meklēšanai aģentūra savulaik iegādājās arī eholoti. Ja tādas palīgierīces nebūtu, tikli būtu jāmeklē ar speciālu ķeksi (vietām Lielezerā to nav iespējams izmantot) vai *uz aci* (Dūņezērā tīklus var labi redzēt tāpat no laivas). Ar eholoti pāris nelegālo tīklu *uzķerts*. Vai aģentūrai, lai uzraudzītu ezerus, būtu nepieciešams arī drons? Tam gan neradot vajadzību. Tā kā bezpilota lidaparātu liegts izmantot naktī, vējā, tā vadītājam jābūt noteiktā attālumā, tad ezeru uzraudzībai šī ierīce nebūtu ērta. – *Vienīgais, kur to labā laikā varētu izmantot, ir Dūņezers, jo no augšas ļoti labi varētu redzēt tīklus. Bet*

dienā tos redzu arī no laivas. Domāju, tas vairāk derētu upju apsekošanai, – spriež sarunbiedrs. Viņa skatījumā aģentūrai lietderīgāk būtu ik pa laikam atjaunot laivu, motoru, arī novērošanas ierīču tehnisko bāzi. Piemēram, 2013. gadā iegādātās nakts redzamības kameras (ne vien ALDA ezeru uzraudzībai, bet arī Lādes un Katvaru ezera apsaimniekošanas biedrībām viņu ūdenstilpju sargāšanai) tehnoloģiski jau ir novecojušas, tās vajadzētu nomainīt uz jaunākām. Sarunbiedrs pieļauj, ka Zivju fonds šogad varētu izsludināt vēl vienu projektu konkursu kārtu, kurā varētu pretendēt uz šādu termokameru iegādi. Tāpat vērtīgi būtu iegādāties vēl vismaz vienu stacionārās novērošanas kameru, ko uzstādīt Dūņezērā no Ozolaines puses, lai tādējādi pārredzētu visus tā plačus.

Vidzemes zvejnieku biedrības, kas apvieno Saulkrastu un Salacgrīvas novada pārstāvjus un uzrauga ūdeņus un to iemītniekus arī mūspusē, vadītājs Ilmārs Lielmanis teic, ka pagaidām darbam biedri gana labi ekipējušies. Nedēļas sākumā viņi sadarībā ar Saulkrastu novada pašvaldību, kas izmantojusi Zivju fonda atbalstu, tikuši pie astoņām rācijām un eholotes, kas paredzēta nelikumīgi izvietoto tīklu meklēšanai tieši jūras piekrastē. Biedrība sadarbojas arī ar Salacgrīvas novada pašvaldību. I. Lielmanis vērtē, ka kopumā zivju resursu sargāšanai viņiem ekipējuma pietiek. Laika gaitā iegādātas gan laivas un to motori, tāpat nakts redzamības kameras un daudz kas cits. Tiesa, ja rodas kāda vajadzība, biedri savā starpā vienojas un vērsas ar pieteikumu pie pašvaldībām, lai ar to palīdzību tiktu pie Zivju fonda atbalsta nepieciešamā iegādei. Vai būtu vajadzīgs arī drons? Biedrības vadītājs skaidro, ka apvienībā ir pārstāvji no Valsts vides dienesta (VVD) Vidzemes reģionālās vides pārvaldes, kurai, cik viņam zināms, tāds ir. Tādējādi neesot lielas vajadzības šo tehnikas iekārtu iegādāties papildus tikai ņemšanas pēc. Zivju resursus sargāt biedrības biedri dodas kopā gan ar Valsts vides dienesta, gan sabiedriskajiem inspektoriem. VVD vecākais inspektors, arī Vidzemes zvejnieku biedrības pārstāvis Jānis Brants precizē, ka ap dienestu kopā darbojas vairākas biedrības – jau minētā, tāpat Svētupes aizsardzības biedrība un makšķernieku klubs *Salackrasti*. Biedrības aktīvi darbojas savās teritorijās un ar pašvaldības atbalstu arī iesaistās projektu konkursos. Tādā veidā sarūpēts ekipējums, piemēram, termokameras. – *Par aprikojumu ne dienests, ne biedrība nevaram sūdzēties. Esam pietiekami nodrošināti. Trūkst tikai cilvēku*, – teic sarunbiedrs.

Salaca šogad dāsna, Svētupē nēģu zveja nav sākusies

Salacgrīvas novada nēģupēs zvejas sezona ir tieši vidū (tā sākās 1. augustā un turpināsies līdz janvāra beigām). Aleksandrs Rozenšteins no zvejnieku saimniecības *Kurķis*, kurš jau gadus 20 saimnieko Salacas pirmajā tacī, šogad par zveju nesūdzas. Lai gan to viņš nedara arī tad, kad lomi ir sliktāki. Interesanti, ka vislielāko – 130 kg – upe viņam dāvāja zvejas pirmajā dienā. Nekas tāds divos gadu desmitos nebija pieredzēts! Jūlija beigās bija pamatīgi lieti, ūdens līmenis ievērojami pacēlās, Salacā iepūta pareizais vējš, līdz ar to sezonas sākums bija veiksmīgs. Nākamajās dienās gan murdi vairs nebija tik pilni. Taču kopumā labs bija gan augusts, gan septembris. Oktobra pirmajā pusē *raža* jau bija krietni mazāka, bet mēneša vidū nēģi atkal atsāka pildīt murgus.

Salacgrīvietis dzirdējis, ka citās Latvijas upēs ar zveju šogad tik labi neveicas, un Salaca ir izņēmums. To apliecināja

oktobra sākumā saņemtie zvani no lielākajiem pārstādātājiem Carnikavā un citur, kuri ļoti vēlējas no viņa kādu kilogramu nopirkt. Nebija tik daudz, lai visiem varētu iedot. Priekšroka tomēr ir pastāvīgajiem sadarbības partneriem. Cena, ko piedāvā uzpirceji, šajā sezonā nav gan augstākā – vien 8–10 eiro par kilogramu.

A. Rozenšteins lēš, ka šogad taci būs apskatījuši aptuveni tikpat daudz tūristu kā citkārt. Pēdējos gados viņu skaits ir stabils – savs 1000 cilvēku sezonā. Tā tuvojas noslēgumam. Sava ietekme ir arī Covid-19, nupat trīs grupas apmeklējumu atteica. Protams, ekskursijas notiek, ievērojot drošības nosacījumus. Piemēram, telpās skatīties filmu par nēģu zveju cieņus nelaiž.

Svētupes nēģu zvejnieks Nikolajs Koluškins no IK *J.A.N.K.I.* secina, ka sezona nav pat īsti sākusies, lomi ir niecīgi. Kāpēc nēģis nenāk upē, grūti atbildēt. It kā ūdens

līmenis ir gana augsts, vējš arī pūš, tomēr varbūt tas nav pareizā virziena. Viņš gan piebilst, ka nēģim jau arī nav nekādas steigās, – līdz nārstam maijā vēl daudz laika un jūrā ūdens ir ļoti silts. Iespējams, tas arī nemudina meklēt upi. Viņaprāt, situācija var mainīties strauji, tāpēc cerības nezaudē, galu galā zvejojot vēl varēs trīs mēnešus. Nēģi ir tikpat grūti paredzami kā laikapsākļi.

Tematisko lapu atbalsta:

Lapu sagatavoja **Līga LIEPIŅA, Regīna TAMANE, Linda TAURINĀ un Aiga VENDELIŅA-ĒKE**